

Arrest

nr. 293 854 van 6 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 30 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SWERTS, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België als niet-begeleide minderjarige binnen op 24 oktober 2020 en verzoekt op 29 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 26 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 juli 2022 aangetekend wordt verzonden naar de voogd van verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn en op 23 oktober 2005 geboren te zijn Tirgari in de provincie Laghman in Afghanistan. In Tirgari woonde u samen met uw ouders en uw drie broers en vijf zussen in een huis. Uw vader werkte voor een checkpost van het Afghaanse leger tot hij zo'n twee jaar voor uw vertrek uit het land verdween.

Sinds vier of vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban één of twee keer per week naar het huis van uw ouders om te zeggen dat uw moeder haar twee zonen, u en uw broer M., in de toekomst ging moeten afgeven om voor de groepering te strijden. Als jullie zouden weigeren, zou de taliban uw familie vermoorden.

Omdat de talibanstrijders al die jaren langs uw woning kwamen om uw familie te waarschuwen dat jullie op latere leeftijd zouden worden meegenomen, besloot uw grootvader langs moederszijde u naar het buitenland te sturen voordat u effectief zou worden meegenomen.

U verliet Afghanistan midden 2020 en reisde via Iran en Turkije door naar Griekenland. Van daaruit reisde u via Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland door naar België waar u op 29 oktober 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u hen niet gehoorzaamde en naar Europa vertrok.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskera, een enveloppe van post vanuit Duitsland en een document van de dienst tracing van het Rode Kruis. Op 19 juli 2022 stuurde uw voogd een e-mail naar het CGVS via dewelke u wenst te signaleren dat uw broers van twaalf en dertien jaar oud moeten werken.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan.

Wat betreft het werk van uw vader bij het Afghaanse leger wordt opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent dermate beknopt en vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo komt u, gevraagd naar het werk van uw vader, niet verder dan te zeggen dat hij in Alishang werkte en dat hij daar op de weg auto's moest controleren die zijn checkpost passeerden. Verder hebt u geen info over zijn precieze functie, zijn werkplaats of de andere plaatsen waar hij heen zou zijn geweest om zijn job uit te voeren. Verder hebt u ook geen enkel document of foto van uw vader en dit terwijl hij al heel lang bij het leger zou geweest zijn, zelfs van voor hij met uw moeder trouwde (CGVS, p. 9). Mocht uw vader echter effectief al die jaren bij het leger hebben gezeten mag men verwachten dat u iets van bewijs kan voorleggen. U stelt dat uw familie omwille van de machtsovername van de taliban alle documenten

verbrand heeft en dat u daarom niets kan voorleggen. Uw verzoek om internationale bescherming dateert echter al van 29 oktober 2020 en u werd ook tijdens uw gesprek op de DVZ meermaals ingelicht over uw plicht alle mogelijke bewijsstukken in verband met uw verzoek neer te leggen, eventueel door u tot familieleden of andere personen in uw land van herkomst of in andere landen te wenden (Ontvangstbewijs documenten, 16 maart 2021; vragenlijst CGVS, 16 maart 2021, punt 1). U was dus ruim voor de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 op de hoogte van het belang de nodige stavingsstukken te bekomen en van uw plicht om al het nodige te doen daarvoor. Het gebrek aan documenten en uw beknopte verklaringen omtrent zijn job maken dan ook dat het niet aannemelijk is dat uw vader werkzaam was voor het Afghaans leger.

Voorts verklaart u dat uw vader ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit het land verdwenen zou zijn. Ook hier zijn uw verklaringen dermate beknopt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zegt enkel dat uw vader voor het leger werkte en dat hij ontvoerd werd door de taliban. Er wordt verder doorgevraagd maar u blijft erbij dat u geen verdere informatie heeft, toen u de dag van de ontvoering thuiskwam zou uw moeder dat gezegd hebben. Uw voogd geeft aan dat u meer informatie heeft maar dat u ze niet geeft. Daarop spoort de protection officer u nogmaals aan om meer details te geven en wordt er benadrukt dat dit belangrijk is voor uw dossier. U blijft er echter bij dat u alles wat u weet over zijn verdwijning al gezegd hebt (CGVS, p. 8-9). Gezien u zelf een verband aanhaalt tussen de functie van uw vader in het leger en het langskomen van de taliban (CGVS, p. 14), kan op zijn minst worden verwacht dat u zich daarover beter zou hebben geïnformeerd. Daar u regelmatig contact heeft met uw familie was u zelfs vanuit België in staat om dit te doen (CGVS, p. 10). Het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtmotieven wordt dan ook verder bevestigd door de beknopte verklaringen die u aflegt. Mocht uw vader immers effectief ontvoerd zijn door de taliban mag men verwachten dat u hier iets meer over kan vertellen.

Gezien u het profiel en de verdwijning van uw vader niet aannemelijk maakt kan evenmin worden aangenomen dat de taliban u daarom zou willen rekruteren of – voor of na hun machtsovername - viseren.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke. Uw verklaringen over de pogingen tot rekrutering zijn immers onlogisch en vaag. Zo zegt u dat de taliban ongeveer vier of vijf jaar lang één of twee keer per week naar jullie huis kwam om jullie te rekruteren. Telkens zouden ze gezegd hebben dat ze jullie “binnenkort” zouden meenemen (CGVS, p. 14). Los van het feit dat deze manier van werken niet overeenkomt met de gebruikelijke manier van rekrutering is het niet geloofwaardig dat de taliban hun tijd zou verspillen door jarenlang langs te komen zonder concreet iets te ondernemen. Mochten ze u en uw broer hebben willen rekruteren mag men verwachten dat ze al lang tot actie zouden zijn over gegaan.

Verder zijn ook uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw regio en de daarmee verbonden problemen weinig concreet. Zo zegt u dat de taliban altijd al in de regio aanwezig was, dat mensen koranlessen moesten volgen, er geen muziek gespeeld mocht worden en mensen een baard moesten laten staan. Gevraagd naar concrete gebeurtenissen kan u echter enkel zeggen dat er drie maanden voor uw vertrek een ontploffing was met veel slachtoffers. Wanneer het gaat over rekrutering blijft u vaag door te zeggen dat er gerekruteerd werd maar u kent niemand die zich aansloot of moest aansluiten (CGVS, p. 13). Opnieuw is uw uitleg beknopt en weet u niet te overtuigen.

Bovendien zou de taliban volgens u jongens vanaf acht of negen jaar rekruteren (CGVS, p. 14). Aangezien u bijna vijftien jaar oud was toen u het land verliet zou u dan ook al lang binnen de doelgroep voor rekrutering gevallen zijn. Dat de taliban dan ook nog jaren zou wachten en op deze inefficiënte wijze mensen zou rekruteren is dan ook niet aannemelijk. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak zegt u dat u bedoelde dat ze vanaf acht jaar de vraag stellen om op vrijwillige basis bij de groepering te komen, maar dat ze vanaf veertien of vijftien mensen gedwongen meenamen. U poogt zo uw verklaringen een draai te geven om vastgestelde de inconsistentie te omzeilen. In het kader van wat hierboven reeds gesteld werd, is het dan ook niet aannemelijk dat de taliban op deze manier te werk zou gaan en zich jaren zouden bezighouden met het waarschuwen van toekomstige rekruten om deze zo de kans te geven aan rekrutering te ontkomen.

Voorts hebt u ook aangehaald dat de taliban ermee dreigde uw familie te vermoorden als u en uw broer zich niet bij de groepering zouden aansluiten (CGVS, p. 11). Niettemin woont uw hele familie nog op hetzelfde adres in Afghanistan. Dat ze na uw vertrek uit het land geen problemen hadden met de taliban doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd hoe het komt dat uw broer M. zonder problemen daar nog woont zegt u dat ze op elk moment achter hem kunnen komen (CGVS, p. 15). Binnen het door u vertelde verhaal is het echter niet geloofwaardig dat u al meer dan twee jaar het land verlaten heeft en dat uw broer tot op heden zonder problemen in uw dorp zou wonen.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen. Deze vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

De taskara die u voorlegt moet uw verklaringen over uw identiteit onderbouwen. Die staat hier momenteel echter niet specifiek ter discussie. Evenwel zijn er ernstige vraagtekens te plaatsen bij de authenticiteit van dit document. U verklaarde bij de registratie van uw verzoek op 29 oktober 2020 immers dat u nooit een taskara had gehad (Registratie VIB, p. 2). In uw verklaring bij de DVZ en in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u deze verklaring evenwel en stelt u dat u uw originele taskara per vergissing had achtergelaten bij een vriend die ondertussen in Duitsland was (Verklaring DVZ, 16 maart 2021, punt 25; CGVS, p. 11). Dit moet worden gezien in het kader van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, dat corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten, dat veel valse Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, en dat Afghaanse documenten daarom maar slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker. Het attest van het Rode Kruis moet aantonen dat u een poging ondernam om uw vader op te sporen. Dit attest kan echter niets aantonen omtrent de motieven of de daden van zijn vermeende ontvoering. Bovendien is dit attest onvoldoende om met zekerheid aan te tonen dat u niet zou weten waar uw vader zich bevindt. Het is immers gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen die u bij het Rode Kruis heeft afgelegd en niet op objectieve informatie waaruit zou blijken dat uw vader effectief vermist is. De enveloppe waarin uw taskara vanuit Duitsland zou zijn verzonden heeft geen verdere impact op de interpretatie van uw verzoek.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en

aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade,

hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen

verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Waar u via een e-mail van uw voogd van 19 juli 2022 wil signaleren dat uw jongere broers van twaalf en dertien jaar moeten gaan werken in winkels en auto's moeten schoonmaken omwille van de hongersnood in Afghanistan, werpt dit geen ander licht op de bovenstaande analyse en blijkt daaruit evenmin dat u op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht (*“noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten”*). Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Vooreerst bespreekt verzoeker artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Vervolgens behandelt verzoeker uitgebreid het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie aangaande de huidige situatie in Afghanistan. Hij wijst erop dat de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 nog steeds actueel en ongewijzigd is. Een rapport van NANSEN *“NANSEN NOTE 2 – 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van 16 juni 2022 concludeert dat een analyse van de meest recente richtlijnen van het UNHCR en EUAA laat zien dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Nu de meest recente EUAA *Country Guidance* van april 2022 slechts landeninformatie bevat die betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 plaatsvonden, kan er moeilijk sprake zijn van relevante en geactualiseerde informatie. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten en naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarmee hij wil aantonen dat het omwille van een gebrek aan voldoende informatie momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid te kunnen vaststellen dat een Afghaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vluchtrelaas. Hij wenst in dit verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en zijn vervolgingsvrees. Hij merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat zij in de bestreden beslissing stelt, voldoende heeft rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek, op het moment van zijn vertrek zelf en op het moment van zijn persoonlijk onderhoud. Niet alleen, zo stelt verzoeker, verklaarde hij ongeletterd te zijn, maar ook dat hij slechts een drietal jaar koranlessen heeft gevolgd in de moskee van zijn dorp. Hij heeft, als minderjarige *nota bene*, een laagopgeleid, ruraal profiel, waarmee amper rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Hij is bovendien op veertienjarige leeftijd vertrokken, waardoor het niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. Met betrekking tot de beknopte en vage verklaringen over het werk van zijn vader haalt verzoeker aan dat hij amper twaalf jaar was toen zijn vader vermist raakte, waardoor het niet abnormaal is dat hij niet veel details kon geven over zijn vaders werk voor zijn verdwijning, zoals zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud terecht opmerkte. Verzoeker zelf verduidelijkte dat hij zijn vader slechts één keer persoonlijk gezien heeft in uniform omdat hij altijd in

gewone kleren naar huis kwam. Wat het niet voorleggen van enig bewijs van het werk van zijn vader betreft, werpt verzoeker op dat ook hier geen rekening werd gehouden met zijn specifieke verklaringen en verduidelijking van hem en zijn advocaat in dit verband. Zo verduidelijkte hij dat na het verdwijnen van zijn vader alle documenten, waardoor zijn familie in de problemen kon komen, verbrand werden door zijn familie en wees zijn advocaat erop dat dit aannemelijk kan lijken. Verder betoogt verzoeker dat de door de verwerende partij toegepaste cascaderedenering, door te stellen dat er omdat er geen geloof gehecht kan worden aan het profiel van zijn vader en diens verdwijning evenmin aangenomen kan worden dat de taliban hem daarom zouden willen rekruteren of viseren, problematisch is. Dit omdat zijn verklaringen op deze manier geenszins op objectieve en individuele wijze beoordeeld worden, zoals nochtans vereist door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij maakt wat de vrees voor rekrutering betreft uitsluitend een subjectieve beoordeling, waarbij zij verwijst naar 'de gebruikelijke manier van rekrutering' door de taliban, zonder rekening te houden met verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat er *in casu* sprake was van de 'zachte' rekruteringsstrategie van de taliban. Het is volgens verzoeker binnen de context van voortdurende, constante en stelselmatige beïnvloeding en onder druk zetten van een familie, dat de 'rekrutering' van verzoeker door de taliban begrepen moet worden, veeleer dan een loutere *manu militari* benadering waarbij men 'gedwongen' wordt om zich zonder enige voorafgaande waarschuwing aan te sluiten. Verder, aldus verzoeker, werden er bovendien amper specifieke vragen over het thema 'rekrutering' gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. Voorts betoogt verzoeker dat ook de andere motieven van de bestreden beslissing om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten louter subjectief van aard zijn. Gelet op het voorgaande is verzoeker van mening dat hij er wel degelijk in geslaagd is geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de beïnvloeding door een aantal lokale talibanleden van verzoeker en zijn familieleden door middel van jarenlange, voortdurende en aanhoudende toenadering en (verbale) bedreigingen. In ieder geval blijkt uit de bestreden beslissing dat de beoordeling van de verwerende partij gesteund is op een geloofwaardigheidsbeoordeling die niet alleen zeer subjectief is, maar ook doet veronderstellen dat zij zich met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid in het hoofd van de taliban kan plaatsen en kan bepalen in welke mate de taliban in staat zijn om te handelen zoals door verzoeker omschreven. De geloofwaardigheidsbeoordeling dient volgens verzoeker dan ook sterk genuanceerd te worden, in het licht van zijn verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele context en uiteraard ook zijn leeftijd en zijn reisweg. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan zij omwille van zijn specifiek profiel en zijn jonge leeftijd niet kan voldoen, waardoor zij geen onderzoek conform artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet heeft gevoerd.

Verzoeker wijst voorts op zijn psychische kwetsbaarheid. Hij werpt op dat hij een psychisch erg kwetsbare jongen is, wat niet eerder aan bod is gekomen bij de behandeling van zijn beschermingsverzoek omwille van het gebrek aan vertrouwen in de behandeling. Dit neemt luidens het verzoekschrift niet weg dat verzoeker niettemin een psychische kwetsbaarheid vertoont die niet alleen de nodige aandacht en zorgen behoeft, maar daarnaast ook de nood aan bescherming in zijn hoofde verhoogt. De psychische kwetsbaarheid is dan ook een risicobepalende en -verhogende factor in de context van de huidige situatie in Afghanistan op vlak van sociaal-maatschappelijke en economisch-humanitaire omstandigheden, de veiligheidssituatie, het risico op vervolging en de mensenrechtensituatie in het algemeen. Volgens de psycholoog van het opvangcentrum lijdt verzoeker aan een posttraumatisch stresssyndroom, heeft hij slaap-, stemmings- en eetluststoornissen en geheugenproblemen en is er aldus sprake van een zekere psychische kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker, die nog steeds minderjarig is. Verder wordt gesteld dat verzoeker sinds 2 september 2021 opgevolgd wordt door het ondersteuningscentrum voor bijzondere jeugdhulp van de Franse Gemeenschap, *Service de l'Aide à la Jeunesse*, en blijkt dat zijn voogd hem richting deze specifieke vorm van jeugdhulpverlening heeft begeleid. In het aanvraagformulier van de dienst voor hulpverlening aan jongeren werd genoteerd dat verzoeker zich niet goed in zijn vel voelt in het opvangcentrum van Couvin, dat hij steeds vraagt om van centrum te veranderen en dat hij zichzelf in zijn arm snijdt, waarvan één keer heel ernstig. Er werd tevens genoteerd dat zijn voogd de grote kwetsbaarheid van verzoeker kan aanvoelen wanneer hij hem moet meedelen dat hij niet zomaar overgeplaatst kan worden. Tijdens een poging tot zelfverminking heeft verzoeker een foto van zijn bebloede arm naar zijn voogd gestuurd, opnieuw met de vraag overgeplaatst te worden. Verzoeker werd doorverwezen naar een externe psycholoog. De volgende psychologische waarnemingen werden gemaakt: grote vermoeidheid-depressie in verband met het Couvin-centrum en kwetsbaarheid in verband met de situatie in Afghanistan en de ervaring in het Couvin-centrum, wat heeft geleid tot twee zelfverminkingen aan de arm, waarvan één ernstig. Luidens het verzoekschrift wordt de psychologische hulpverlening heden nog verder gezet, maar dit heeft verzoeker er niet van weerhouden om zichzelf opnieuw verwondingen aan te brengen door zich in de arm te snijden, waarvan hij opnieuw een foto naar zijn voogd stuurde. Het verzoekschrift stelt tot slot dat, van zodra een stabiele omgeving gecreëerd wordt waarin verzoeker een veilige plaats kan vinden om zijn psychologische hulpverlening in plaats te laten

vinden, een meer gedetailleerd attest omtrent de lopende en de benodigde behandeling en zorgen en zijn specifieke kwetsbaarheid zal neergelegd worden.

Verzoeker betoogt in een volgend onderdeel dat hij verwesterd is en als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer. Hij werpt op dat zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud ook het risico aanhaalde om omwille van zijn jarenlang verblijf buiten Afghanistan, in een door de taliban als ongelovig beschouwd land, als verwesterd beschouwd te worden. Verzoeker bespreekt vervolgens het begrip “*verwestering*” en past dit op zijn situatie toe. Hij wijst op een aantal risicobepalende omstandigheden waaronder het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden dat hij zich daar nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen; zijn leeftijd, namelijk het feit hij op zijn veertien jaar, als niet-begeleide minderjarige, Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd; het onafgebroken verblijf in België van ondertussen bijna twee (lees: drie) jaar en het verblijf van meer dan twee (lees: drie) jaar buiten Afghanistan, in het Westen; de zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale westerse normen, gebruiken en gewoontes. Daarbovenop is er sprake van een zekere psychische kwetsbaarheid. Hij behandelt voorts het risico voor personen die als verwesterd worden beschouwd en meent dat hij een vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op het risico dat hij loopt omwille van een toegeschreven verwestering als gevolg van zijn verblijf in en terugkeer uit Europa. Verder meent verzoeker dat terugkerende Afghanen niet enkel het doelwit van de taliban zijn, maar eveneens van hun familie en de Afghaanse bevolking. Ze worden ervan beschuldigd ongelovig te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, maar ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen. Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat, lijkt in de huidige omstandigheden des te pertinent, aldus verzoeker, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker op traditionele levens- en zienswijzen is teruggeplooid. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij Afghanistan heeft verlaten zonder een Afghaans paspoort en dat, indien hij nu zou terugreizen, dit ofwel met een Afghaans paspoort zou zijn, afgeleverd door de ambassade in Brussel of met een “*laissez-passer*”, wat volgens hem hoe dan ook zijn verblijf in het Westen zal verraden. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor het reizen met een vliegtuig, of voor het reizen over land waarbij hij verschillende “*checkpoints*” zal moeten passeren. Hij voegt hieraan toe dat de taliban een verregaande controle uitvoeren op *smartphones* van Afghanen waarbij persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts gecontroleerd worden. Verzoeker gaat verder in op het intra-familiaal geweld en het geweld van schuldeisers door de vaak onbetaalde schulden die zijn opgebouwd voor de financiering van de vlucht naar Europa. Hij meent vervolgens dat er geen onderzoek werd gevoerd naar elementen die wijzen op verwestering en naar de mogelijke risico's in dat verband. Hij verwijst doorheen zijn betoog naar rapporten en landeninformatie en naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Voorts wijst verzoeker op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad die stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de huidige situatie overwegend veroorzaakt wordt door gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en dat deze aan de drempel van artikel 3 van het EVRM voldoet waardoor hij, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoefte te voorzien, zoals voedsel en hygiëne. Minstens moet dit grondiger onderzocht worden, waarbij voldoende rekening dient te worden gehouden met het ruraal profiel van verzoeker, die zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa is gevlucht en het risico bij terugkeer op basis van een ‘verwesterd’ profiel. Specifiek wat hem betreft, merkt verzoeker nog op dat er tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk een aantal elementen werden aangereikt die zouden kunnen wijzen op een precare situatie, dit door inzicht te geven in de huidige precare economische situatie van zijn familieleden in Afghanistan. Tot slot, aldus verzoeker, dient ook rekening te worden gehouden met zijn specifiek kwetsbare situatie en dat hij psychische hulpverlening behoeft, waardoor het nog minder van hem verwacht kan worden dat hij zal instaan voor de financiële inkomsten van een heel gezin.

Tot slot wijst verzoeker, wat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, opnieuw op het gebrek aan een grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de situatie door de verwerende partij en wijst hij op de conclusie van de Raad in diens arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie waarvan hij consulteerbare weblinks toevoegt, volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- attest psycholoog van El Paso d.d. 10 augustus 2022 (stuk 3);
- attest *Service de l'Aide à la Jeunesse* d.d. 11 augustus 2022 (stuk 4);
- aanvraagformulier bijzondere jeugdhulp (stuk 5);
- foto op *WhatsApp* verzoekers voogd van de zelfverminking van verzoeker op 7 augustus 2021 (stuk 6);
- schrijven van verzoekers voogd aan diens advocaat met daarbij een foto van verzoekers arm na zelfverminking op 25 augustus 2022 (stuk 7).

2.2.2. Op 23 augustus 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022.

2.2.3. Op 29 augustus 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij wijst op zijn psychische kwetsbaarheid en waarbij twee arresten van de Raad worden gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad

zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.4.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.4.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.6. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke

verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zestien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de gehoornotities kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Dari en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

In het bij het verzoekschrift gevoegde psychologisch attest van 10 augustus 2022 (stuk 3) wordt weliswaar gewag gemaakt van geheugenproblemen, zonder dat dit objectief wordt gestaafd. Uit dit attest blijkt evenmin dat verzoeker niet in staat was om de procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader en gedurende de verschillende gehoren en onderhouden volwaardige verklaringen af te leggen en het relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten. Bovendien gaf verzoeker in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" duidelijk aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de stukken van het dossier blijkt daarenboven genoegzaam dat de respectieve gehoren en persoonlijke onderhouden van verzoeker op een normale wijze zijn geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat daarenboven na om ook maar enigszins *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar op welke wijze de in het attest vermelde psychische en geheugenproblemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen. Evenmin toont hij aan dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.3.7. Landeninformatie

Verzoeker klaagt een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de UNHCR "*Guidance note*" van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 23 augustus 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR "*Guidance note*" van februari 2022.

Dat uit een intervisie van NANSEN zou blijken dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde

landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor vervolging en rekrutering door de taliban, die sinds vier of vijf jaar voor zijn vertrek één of twee keer per week langskwamen naar het huis van zijn ouders om te zeggen dat zijn moeder haar twee zonen in de toekomst ging moeten afgeven om voor de groepering te strijden en dat, indien zij zouden weigeren, de familie vermoord zou worden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat verzoeker geen aannemelijke elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Aan de problemen die verzoeker zou hebben ervaren met de taliban en die de aanleiding voor zijn vertrek zouden zijn geweest kan immers geen geloof gehecht worden.

Blijkens de bestreden beslissing zijn (i) verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader bij het Afghaanse leger dermate beknopt en vaag en legt hij geen enkel document neer in verband met de beweerde werkzaamheden zodat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verder (ii) zijn ook verzoekers verklaringen over de verdwijning van zijn vader twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan dermate beknopt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Wat de vrees voor rekrutering door de taliban betreft (iii), wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over de pogingen tot rekrutering onlogisch en vaag zijn en is het, los van het feit dat de door verzoeker geopperde manier van werken niet overeenkomt met de gebruikelijke manier van rekrutering, niet geloofwaardig dat de taliban hun tijd zouden verspillen door jarenlang bij verzoekers ouderlijk huis langs te komen zonder concreet iets te ondernemen. Voorts (iv) zijn ook verzoekers verklaringen over de aanwezigheid en handelwijze van de taliban in zijn regio en de daarmee verbonden problemen weinig concreet. Tot slot (v) is het niet geloofwaardig dat verzoekers familie, waaronder zijn broer, sinds verzoekers vertrek zonder problemen nog steeds op hetzelfde adres woont in Afghanistan, gelet op de verklaring dat de taliban ermee dreigde hen te vermoorden als verzoeker

en zijn broer zich niet bij hen zouden aansluiten. De door verzoeker neergelegde documenten (vi) kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

Uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing door het bekritisieren van de gevolgtrekkingen en het volharden in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en in zijn vervolgingsvrees. Met het betoog in zijn verzoekschrift dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, beperkt verzoeker zich slechts tot het minimaliseren van de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing en brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze motieven.

Waar verzoeker op algemene wijze aanvoert dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan hij niet kan voldoen omwille van zijn specifieke profiel en jeugdige leeftijd, slaagt verzoeker er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Hij toont immers, zoals hierna ook zal blijken, op generlei wijze aan op welke manier de commissaris-generaal de lat in zijn hoofde te hoog heeft gelegd bij het beoordelen van zijn verklaringen. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd, gelet op zijn specifiek profiel, zonder evenwel trachten aan te tonen wat dit specifieke profiel precies is of inhoudt of op welke wijze de lat te hoog is gelegd door de commissaris-generaal, blijft hij in gebreke om de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te weerleggen of om te keren.

De Raad benadrukt bovendien dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen en op het moment van zijn vertrek. Dat verzoeker zo weinig aannemelijke informatie kon verschaffen over meerdere elementen van zijn vluchtrelaas, kan niet louter worden vergoelijkt door het feit dat hij op veertienjarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan is vertrokken en ook tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud een jeugdige leeftijd had. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem bijstaat in het doorlopen van de procedure. Bij het commissariaat-generaal werd verzoeker, zo weze herhaald, gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk, werd hij bijgestaan door zijn voogd en advocaat en werd er rekening gehouden met zijn leeftijd, maturiteit en onderwijsniveau. Verzoekers betoog, dat er geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Waar verzoeker aanhaalt dat hij ongeletterd en laagopgeleid is en afkomstig is van ruraal gebied, dient erop te worden gewezen dat het loutere feit laaggeschoold en/of ongeletterd te zijn op zich niet betekent dat een persoon niet in staat zou zijn om op een gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde wijze te verhalen over zijn persoonlijke leefwereld en hetgeen hij stelt zelf te hebben meegemaakt. Ook van personen met een lage scholingsgraad en ongeletterdheid en van een eventuele herkomst uit ruraal gebied mag worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële vragen betreffende hun levensverloop, alsook dat zij een aantal feitelijke gegevens op een doorleefde wijze kunnen duiden. Verzoeker toont alleszins niet *in concreto* aan welke vragen hij niet in staat zou zijn geweest om te beantwoorden en op welke wijze de manier dat hij werd ondervraagd hem heeft verhinderd om verklaringen af te leggen. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd in zijn blote bewering dat met zijn leeftijd, achtergrond en herkomst geen rekening werd gehouden bij het doorlopen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker nog opwerpt dat volgens hem bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas geen rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd, zijn culturele achtergrond en reistraject, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen en gaat hij eraan voorbij dat hij noch bij het verlaten van zijn herkomstland, noch op het moment van zijn persoonlijk onderhoud (zie *supra*) een infans was, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Zijn leeftijd, noch zijn culturele achtergrond en reistraject – zonder dat dit verder toegelicht wordt – kunnen bovenstaande vaststellingen ontkrachten.

Dat de commissaris-generaal de lat te hoog zou hebben gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan verzoeker omwille van zijn specifieke profiel en jeugdige leeftijd niet kan voldoen, kan, gelet op het voorgaande, dan ook geenszins worden bijgetreden. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten.

2.3.8.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden overwogen dat verzoeker het profiel van zijn vader als zijnde werkzaam voor het Afghaanse leger en diens verdwijning niet aannemelijk weet te maken. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Wat betreft het werk van uw vader bij het Afghaanse leger wordt opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent dermate beknopt en vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo komt u, gevraagd naar het werk van uw vader, niet verder dan te zeggen dat hij in Alishang werkte en dat hij daar op de weg auto's moest controleren die zijn checkpost passeerden. Verder hebt u geen info over zijn precieze functie, zijn werkplaats of de andere plaatsen waar hij heen zou zijn geweest om zijn job uit te voeren. Verder hebt u ook geen enkel document of foto van uw vader en dit terwijl hij al heel lang bij het leger zou geweest zijn, zelfs van voor hij met uw moeder trouwde (CGVS, p. 9). Mocht uw vader echter effectief al die jaren bij het leger hebben gezeten mag men verwachten dat u iets van bewijs kan voorleggen. U stelt dat uw familie omwille van de machtsovername van de taliban alle documenten verbrand heeft en dat u daarom niets kan voorleggen. Uw verzoek om internationale bescherming dateert echter al van 29 oktober 2020 en u werd ook tijdens uw gesprek op de DVZ meermaals ingelicht over uw plicht alle mogelijke bewijsstukken in verband met uw verzoek neer te leggen, eventueel door u tot familieleden of andere personen in uw land van herkomst of in andere landen te wenden (Ontvangstbewijs documenten, 16 maart 2021; vragenlijst CGVS, 16 maart 2021, punt 1). U was dus ruim voor de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 op de hoogte van het belang de nodige stavingsstukken te bekomen en van uw plicht om al het nodige te doen daarvoor. Het gebrek aan documenten en uw beknopte verklaringen omtrent zijn job maken dan ook dat het niet aannemelijk is dat uw vader werkzaam was voor het Afghaans leger.

Voorts verklaart u dat uw vader ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit het land verdwenen zou zijn. Ook hier zijn uw verklaringen dermate beknopt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zegt enkel dat uw vader voor het leger werkte en dat hij ontvoerd werd door de taliban. Er wordt verder doorgevraagd maar u blijft erbij dat u geen verdere informatie heeft, toen u de dag van de ontvoering thuiskwam zou uw moeder dat gezegd hebben. Uw voogd geeft aan dat u meer informatie heeft maar dat u ze niet geeft. Daarop spoort de protection officer u nogmaals aan om meer details te geven en wordt er benadrukt dat dit belangrijk is voor uw dossier. U blijft er echter bij dat u alles wat u weet over zijn verdwijning al gezegd hebt (CGVS, p. 8-9). Gezien u zelf een verband aanhaalt tussen de functie van uw vader in het leger en het langskomen van de taliban (CGVS, p. 14), kan op zijn minst worden verwacht dat u zich daarover beter zou hebben geïnformeerd. Daar u regelmatig contact heeft met uw familie was u zelfs vanuit België in staat om dit te doen (CGVS, p. 10). Het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtmotieven wordt dan ook verder bevestigd door de beknopte verklaringen die u aflegt. Mocht uw vader immers effectief ontvoerd zijn door de taliban mag men verwachten dat u hier iets meer over kan vertellen.”

Verzoeker onderneemt in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Hij beperkt zich slechts tot het verschonen van zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn vader door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd toen, meer bepaald dat hij amper twaalf jaar was toen zijn vader vermist geraakte, waardoor het niet abnormaal is dat hij niet veel details kon geven over diens werk voor de verdwijning, zoals ook door zijn advocaat aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud, en verder dat hij zijn vader slechts één keer in uniform heeft gezien. Met dit betoog slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststelling, dat zijn verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader dermate beknopt en vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht,

te weerleggen. Hoe dan ook betwist hij niet dat hij er niet in slaagde om iets over het werk van zijn vader te zeggen, anders dan dat hij in Alishang werkte en hij daar auto's moest controleren die zijn checkpost passeerden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Het wordt niet ontkend dat verzoeker nog jong was toen zijn vader beweerdelijk verdween, doch dit verklaart nog niet waarom hij tot op heden zo weinig kan vertellen over het jarenlange werk van zijn vader voor het Afghaanse leger, die al dan niet in uniform of gewone kledij, om de twee tot drie maanden naar huis kwam. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan zodat hij bij hen nadere informatie had kunnen trachten te bekomen over de beweerde werkzaamheden van zijn vader (*ibid.*, p. 10). Daarnaast is het opmerkelijk dat verzoeker ook geen enkele foto van zijn vader of enig document in verband met zijn beweerde werkzaamheden kan voorleggen. Waar hij opwerpt dat zijn familie, na het verdwijnen van zijn vader, alle documenten waardoor zij in de problemen konden komen verbrand hebben, stipt de Raad aan dat verzoeker uitgaat van een selectieve lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Immers stelde hij, gevraagd of hij documenten van zijn vader heeft, dat zijn familie alle documenten heeft verbrand waardoor ze in de problemen konden komen omdat de taliban nu aan de macht zijn (*ibid.*, p. 9). Van een uitdrukkelijke en ondubbelzinnige vermelding van een eerdere verbranding na de verdwijning van zijn vader is aldus geen sprake. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat verzoeker “*ruim voor de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 op de hoogte [was] van het belang de nodige stavingsstukken te bekomen en van uw plicht om al het nodige te doen daarvoor*”. Wat de vermeende ontvoering van zijn vader door de taliban betreft, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt de pertinente overwegingen, dat hij hierover dermate beknopte verklaringen aflegde dat er geen geloof aan kan worden gehecht, te weerleggen.

2.3.8.4. Vervolgens wordt in het verzoekschrift ingegaan op de vrees van verzoeker door de taliban te worden gerekruteerd. Verzoeker kan vooreerst niet worden gevolgd dat er *in casu* sprake is van een problematische cascaderedenering. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij, na geoordeeld te hebben dat, gezien verzoeker het profiel van zijn vader en diens verdwijning niet aannemelijk maakt, er evenmin kan worden aangenomen dat de taliban hem daarom zouden willen rekruteren of viseren, vervolgens ingaat op de concrete verklaringen van verzoeker over de rekrutering en waarbij deze op individuele wijze bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees worden betrokken.

Wat betreft verzoekers vrees voor rekrutering door de taliban, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoonde waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke. Uw verklaringen over de pogingen tot rekrutering zijn immers onlogisch en vaag. Zo zegt u dat de taliban ongeveer vier of vijf jaar lang één of twee keer per week naar jullie huis kwam om jullie te rekruteren. Telkens zouden ze gezegd hebben dat ze jullie “binnenkort” zouden meenemen (CGVS, p. 14). Los van het feit dat deze manier van werken niet overeenkomt met de gebruikelijke manier van rekrutering is het niet geloofwaardig dat de taliban hun tijd zou verspillen door jarenlang langs te komen zonder concreet iets te ondernemen. Mochten ze u en uw broer hebben willen rekruteren mag men verwachten dat ze al lang tot actie zouden zijn over gegaan.

Verder zijn ook uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw regio en de daarmee verbonden problemen weinig concreet. Zo zegt u dat de taliban altijd al in de regio aanwezig was, dat mensen koranlessen moesten volgen, er geen muziek gespeeld mocht worden en mensen een baard

moesten laten staan. Gevraagd naar concrete gebeurtenissen kan u echter enkel zeggen dat er drie maanden voor uw vertrek een ontploffing was met veel slachtoffers. Wanneer het gaat over rekrutering blijft u vaag door te zeggen dat er gerekruteerd werd maar u kent niemand die zich aansloot of moest aansluiten (CGVS, p. 13). Opnieuw is uw uitleg beknopt en weet u niet te overtuigen.

Bovendien zou de taliban volgens u jongens vanaf acht of negen jaar rekruteren (CGVS, p. 14). Aangezien u bijna vijftien jaar oud was toen u het land verliet zou u dan ook al lang binnen de doelgroep voor rekrutering gevallen zijn. Dat de taliban dan ook nog jaren zou wachten en op deze inefficiënte wijze mensen zou rekruteren is dan ook niet aannemelijk. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak zegt u dat u bedoelde dat ze vanaf acht jaar de vraag stellen om op vrijwillige basis bij de groepering te komen, maar dat ze vanaf veertien of vijftien mensen gedwongen meenamen. U poogt zo uw verklaringen een draai te geven om vastgestelde de inconsistentie te omzeilen. In het kader van wat hierboven reeds gesteld werd, is het dan ook niet aannemelijk dat de taliban op deze manier te werk zou gaan en zich jaren zouden bezighouden met het waarschuwen van toekomstige rekruten om deze zo de kans te geven aan rekrutering te ontkomen."

In tegenstelling tot wat verzoeker meent in zijn verzoekschrift, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie over rekrutering door de taliban (EASO *Recruitment by armed groups*, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA *Country Guidance* van april 2022). Uit de door verwerende partij aangebrachte landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen uit rurale gebieden van Pashtun origine rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance* april 2022, p. 70). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban, maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden ook een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen en verwijzen Afghanen niet naar de term gedwongen rekrutering omdat ze niet denken in termen van individuele rechten (*ibid.*, p. 22). Andere experts wijzen erop dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (*ibid.*, p. 22). Uit de informatie blijkt verder ook dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging te steunen en dat bij rekrutering beroep werd gedaan op tribale en familiale banden, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt worden als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood. Uit het voorgaande blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk voorkwam en dat de mate waarin ertoe werd overgegaan afhing van de concrete omstandigheden.

De Raad stelt vooreerst vast dat, waar verzoeker verklaart dat van hem en zijn broer werd geëist dat zij zich bij de taliban zouden aansluiten en dat de taliban vier tot vijf jaar lang één of twee keer per week naar zijn ouderlijk huis kwamen om dit te verkondigen en hen aldus bang te maken en onder druk te zetten om hen dan op latere leeftijd mee te nemen, blijkt dat de taliban het jarenlang bij enkel woorden lieten. De door verzoeker geschetste handelswijze van de taliban in zijn individuele geval verklaart niet waarom hij, alsook zijn broer tot op heden in deze werden ontzien door de taliban, in tegenstelling tot anderen in zijn regio van herkomst waar de taliban altijd aanwezig waren geweest en waarom de taliban niet doortastender optraden tegenover verzoeker en zijn broer, te meer uit zijn verklaringen overduidelijk blijkt dat ze jarenlang bij hen thuis kwamen verkondigen dat zij zich moesten aansluiten. Verder is het ook weinig geloofwaardig dat de taliban jarenlang en met een tweewekelijkse frequentie op voorhand zouden aankondigen dat ze verzoeker en zijn broer (op termijn) zouden meenemen, indien zij hen effectief (ooit) gedwongen zouden willen rekruteren. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, is het, los van het feit dat deze manier van werken niet overeenkomt met de gebruikelijke manier van rekruteren, redelijkerwijze niet geloofwaardig dat de taliban jarenlang hun tijd zouden verspillen en dit zonder ooit iets concreet te ondernemen. Dat dit enkel uitgaat van een subjectieve beoordeling kan niet worden

bijgetreden. Bovendien stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat de taliban op de hoogte waren van de beweerde werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse leger en dat zij hem ook ontvoerden, waardoor redelijkerwijze niet kan worden ingezien waarom de taliban de zonen van een man die ze hebben ontvoerd omwille van zijn werkzaamheden zouden willen inlijven en dan nog in een regio waar ze de controle hadden en er, gelet op vrijwilligers, ook geen behoefte was om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Dat de door verzoeker beschreven context perfect past binnen de ‘zachte’ rekruteringsstrategie van de taliban waarbij geen geweld aan te pas komt, doet aan al het voorgaande geen afbreuk. Met zijn verwijzingen naar algemene informatie omtrent de rekruteringsstrategieën van de taliban in het algemeen, “*met name de ‘zachte rekrutering’ door het onder druk zetten van de familie op basis van de lokale verankering van de in de regio actieve talibanleden*” en door aldus in wezen te betogen dat de verwerende partij uitgaat van een te nauwe interpretatie van de praktijken van de taliban, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die *in casu* afbreuk kunnen doen aan de concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing omtrent de voorgehouden (gedwongen) rekrutering in de door verzoeker zelf geschetste context. Het gaat er *in casu* om dat verzoeker – als zoon van een man die omwille van zijn beweerde werkzaamheden door de taliban zou zijn ontvoerd – bezwaarlijk kan worden beschouwd als betrouwbaar voor de taliban.

Waar verzoeker betoogt dat hem te weinig specifieke vragen omtrent het thema ‘rekrutering’ werden gesteld, stipt de Raad aan dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud genoegzaam blijkt dat verzoeker afdoende hierover, alsook over de aanwezigheid van de taliban in zijn regio, werd bevraagd (p. 13-15) en dat verzoeker nalaat aan te tonen welke bijkomende specifieke vragen hem dan nog hadden dienen te worden gesteld en hoe dit de strekking van de gemaakte, pertinente beoordeling had kunnen beïnvloeden.

In verband met de terechte bedenkingen over verzoekers verklaringen over de leeftijd waarop de taliban jongeren rekruteerden in de regio en de bijstelling van diens verklaringen naderhand, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan het hernemen van deze bijstelling, waarmee hij echter geenszins afbreuk vermag te doen aan de pertinente vaststellingen dienaangaande, zoals hierboven weergegeven.

2.3.8.5. De Raad merkt tot slot op dat verzoeker ook geen verweer voert tegen de pertinente overweging van de bestreden beslissing dat het binnen het door hem vertelde verhaal niet geloofwaardig is dat zijn familie, waaronder zijn broer, na zijn vertrek geen problemen meer kende met de taliban.

2.3.8.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde problemen met en vrees voor de taliban geen geloof kan worden gehecht. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.8. In het verzoekschrift gaat verzoeker op uitgebreide wijze in op de (toegeschreven) verwestering en het risico ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting*

of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op een aantal risicobepalende omstandigheden. Daarbovenop is er volgens hem sprake van een zekere psychische kwetsbaarheid. In zijn aanvullende nota wijst hij nogmaals op zijn psychologische kwetsbaarheid, wat volgens hem zorgt voor een verhoogde kwetsbaarheid bij terugkeer en wat bijgevolg een risico-verhogend element vormt, hetgeen steun vindt in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 en in arresten van de Raad, waarvan er twee bij de aanvullende nota worden gevoegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker tijdens de administratieve procedure ooit enig gewag heeft gemaakt van psychische problemen en kwetsbaarheid. Hij erkent dit ook in het verzoekschrift waar hij stelt dat dit niet eerder aan bod is gekomen omwille van het gebrek aan vertrouwen in een behandeling. Los van de vaststelling dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen verbonden is in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, kan worden aangenomen dat verzoeker geen vertrouwen had in een psychologische behandeling. Niettemin bevat het rechtsplegingsdossier voldoende stukken waaruit genoegzaam kan blijken dat verzoeker mentaal kwetsbaar is. Zo wordt bij het verzoekschrift een psychologisch attest van 10 augustus 2022 gevoegd (stuk 3), waaruit blijkt dat verzoeker door de psycholoog van opvangcentrum El Paso regelmatig wordt opgevolgd en dat externe psychologische opleiding vereist is en waarin (evenwel louter) staat opgetekend dat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, dat hij slaap-, stemmings- en eetluststoornissen, psychosomatische klachten en geheugenproblemen heeft. De verschillende moeilijke gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt en die zijn naasten in Afghanistan nog steeds meemaken hebben verzoeker, aldus dit attest, ertoe gebracht een persisterende depressieve stoornis te ontwikkelen. Verder blijkt dat verzoeker sinds 2 september 2021 wordt opgevolgd door het ondersteuningscentrum voor bijzondere jeugdhulp *Service de l'Aide à la Jeunesse* (stuk 4 bij het verzoekschrift) en dat zijn voogd hem richting deze specifieke vorm van jeugdhulpverlening heeft begeleid (stuk 5 bij het verzoekschrift). Het motief voor de aanvraag voor jongerenhulpverlening lag volgens het aanvraagformulier in het feit dat verzoeker zich erg slecht voelde in het centrum van Couvin en verder blijkt hieruit dat verzoeker, door de verslechtering van de situatie in Afghanistan, twee keer is overgegaan tot zelfverminking aan de arm, waarvan één keer ernstig. In het aanvraagformulier wordt nog opgemerkt dat hij werd doorverwezen naar een externe psycholoog. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de psychologische hulpverlening heden nog steeds wordt verdergezet, maar de Raad stelt vast dat behoudens het bij het verzoekschrift gevoegde psychologisch attest geen stukken aan de Raad zijn overgemaakt waaruit dit vermog te blijken. Bij het verzoekschrift worden nog stukken gevoegd waaruit blijkt dat verzoeker aan zijn voogd foto's overmaakte van twee pogingen tot zelfverminking, meer bepaald op 7 augustus 2021 en 25 augustus 2022 en waarbij de voogd van verzoeker, die de foto aan de advocaat overmaakt, opmerkt dat hij niets van een psycholoog wil horen (stukken 6 en 7). Verzoeker zelf was niet aanwezig ter terechtzitting, waardoor niet kon worden bevraagd of hij thans nog psychologisch wordt opgevolgd. Zo uit de door verzoeker neergelegde stukken niet kan blijken dat verzoeker lijdt aan post traumatisch stresssyndroom ten gevolge van de beweerde problemen in Afghanistan, blijkt hieruit wel dat verzoeker psychologische problemen heeft gekend, hiervoor minstens tot augustus 2022 psychologische hulp heeft gekregen en minstens drie pogingen tot automutilatie heeft ondergaan.

Uit de objectieve landeninformatie en zoals bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 blijkt dat in Afghanistan personen met psychische gezondheidsproblemen vaak worden gestigmatiseerd en dat hun aandoening veelal worden beschouwd als de ‘wil van God’. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022, p. 105-106). Personen met ernstige psychische

gezondheidsproblemen worden in de *Guidance* aangeduid als een risicoprofiel, die, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben.

Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de EUAA *Country Guidance* moet de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en visibiliteit van zijn psychische gezondheidsproblemen, de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie, *etc.*

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift tevens op een aantal risicobepalende omstandigheden bij terugkeer, waaronder het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden dat hij zich daar nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen; zijn leeftijd, namelijk het feit hij op zijn veertien jaar, als niet-begeleide minderjarige, Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd; het onafgebroken verblijf in België van ondertussen bijna twee (lees: drie) jaar en het verblijf van meer dan twee (lees: drie) jaar buiten Afghanistan, in het Westen en de zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale westerse normen, gebruiken en gewoontes.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel wordt aangenomen dat personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet Afghaans of niet-islamitisch waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen, een risicoprofiel hebben die, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben vanwege de taliban, de samenleving of hun familie. Dit wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 77-79).

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij in het kader van een (toegeschreven) verwestering rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de desgevallende tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), *etc.*

In casu blijkt dat verzoeker Afghanistan midden 2020 als niet-begeleide minderjarige heeft verlaten en bijna drie jaar onafgebroken in België verblijft. In deze merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige *de-facto* overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

In deze stand van het geding dient te worden aangenomen dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is en het is niet duidelijk in welk opzicht dit zichtbaar zou zijn voor de buitenwereld. Gelet op het gegeven dat verzoeker, een niet-begeleide minderjarige, middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota een aantal elementen naar voren brengt die, al dan niet cumulatief, een ernstig begin van aanwijzing bevatten over een kwetsbaar profiel - nog los van zijn minderjarigheid - en die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming, is de Raad van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt.

Daarbij moet verzoeker de mogelijkheid krijgen om op passende wijze relevante elementen, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte alsook volledige en *ex nunc* beoordeling van risicobepalende factoren en een eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatsvinden. Indien nodig kan dit middels een nieuw persoonlijk onderhoud. Niettegenstaande verzoeker reeds werd gehoord na de machtsovername door de taliban werd niet ingegaan op zijn, toen nog niet kenbaar gemaakte, psychologische kwetsbaarheid en werd verder niet afdoende ingegaan op de gevolgen van de machtsovername op zijn persoonlijke situatie.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid,

in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker echter niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juli 2022, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS